

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima
Sędziowie	SSA Leszek Kulik (spr.) SSA Alina Kamińska
Protokolant	Elżbieta Niewińska

przy udziale prokuratora Moniki Nowickiej

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2020 r. sprawy

1. **A. P.** oskarżonej z art.13§1kk w zw. z art.280§2kk w zb. z art. 158§1kk w zb. z art. 275§1kk w zw. z art. 11§2kk,
2. **K. K.** oskarżonej z art.13§1kk w zw. z art.280§2kk w zb. z art. 158§1kk w zb. z art. 275§1kk w zw. z art. 11§2kk w zw. art. 64§1kk

z powodu apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 10 lutego 2020 r. sygn. akt II K 91/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. i adw. L. C. kwoty po 738 zł, w tym kwoty po 138 zł podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych A. P. i K. K. przed sądem II instancji;

III. zwalnia oskarżone od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 113/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	

1 CZĘŚĆ WSTĘPNA**0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 10 lutego 2020 r., sygn. akt II K 91/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
---	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Zarzut	
W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonej A. P.. - Zarzut obrazy prawa materialnego - Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia; - Zarzut rażącej niewspółmierności kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Podniesiony w apelacji zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 280 § 1 k.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych jest niezasadny. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżone A. P. i K. K. działały wspólnie i w porozumieniu. Zasadnie przyjął, że nawet jeśli wcześniej nie było między nimi porozumienia co do tego, że wspólnie dokonają na pokrzywdzonej napadu rabunkowego, to do takiego porozumienia doszło najpóźniej w fazie realizacji tego czynu w postaci porozumienia domniemanego. Wskazuje na to ich zachowanie opisane przez pokrzywdzoną E. O.. Mianowicie wynika z niego, że oskarżone podeszły wspólnie do pokrzywdzonej i wspólnie ją zaatakowały.	

Podczas tego ataku, w momencie, gdy A. P. stosowała przemoc wobec pokrzywdzonej uderzając ją butelką w głowę, K. K. usiłowała wyrwać jej torebkę. Obie oskarżone widziały więc działania swojej współniczki i akceptowały swoje wzajemne zachowania. Zachowania jednej z nich niejako dopełniały działania drugiej i miało na celu realizację jednego wspólnego celu tj. zabór mienia pokrzywdzonej w postaci torebki. Mianowicie zachowanie A. P., która stosowała przemoc miało obezwładnić pokrzywdzoną i umożliwić tym samym wyrwanie torebki przez K. K.. W tych okolicznościach nie można uznać, że podjęta przez K. K. próba wyrwania torebki stanowiła jej eksces. Świadczy o tym koordynacja tych działań podjętych w tym samym czasie, wspólne podejście do pokrzywdzonej i wspólna podjęta ucieczka z miejsca zdarzenia. Wbrew wywodom obrońcy okoliczności zdarzenia nie wskazują na inne motywy działania oskarżonych, które wcześniej nie znały pokrzywdzonej i nie miały żadnego osobistego powodu, aby dokonać jej pobicia.

Orzeczona wobec oskarżonej kara nie budzi zastrzeżeń, spełnia wszystkie ustawowe wymogi i nie nosi znamion rażącej niewspółmierności. Orzekając w tym przedmiocie, Sąd Okręgowy uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, w tym stopień winy oskarżonej, charakter popełnionego czynu i jego stopień społecznej szkodliwości, właściwości, warunki osobiste oskarżonej i jej dotychczasowy sposób życia. W tym zakresie powołane w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia okoliczności są wyczerpujące i nie były kwestionowane przez skarżącą.

Obrońca A. P. upatruje rażącej niewspółmierności kary w jej postawie podczas procesu, cechach i właściwościach osobistych oskarżonej, podnosząc fakt, że nie była dotychczas karana, przeprosiła pokrzywdzoną i wyraziła skruchę. W istocie więc powołuje się na okoliczności, które Sąd I instancji uwzględnił orzekając o karze i właściwie je ocenił. Dodać należy, że skrusza oskarżonej nie była do końca szczerą w sytuacji, gdy nie przyznała się do przypisanego jej czynu, a jedynie do pobicia pokrzywdzonej.

Wymiar kary został przy tym zróżnicowany i dostosowany do stopnia winy każdej z oskarżonych i ich właściwości i warunków osobistych. Podkreślić należy, że wymiar ten tylko nieznacznie przekracza dolny próg ustawowego zagrożenia.

<p>W przypadku oskarżonej brak jest podstaw do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 k.k., o co wnosił obrońca. Nie zachodzą bowiem przesłanki o jakich mowa w powołanym przepisie. Przesłanki takiej nie stanowi również wskazywane przez skarżącego pojednanie się oskarżonej z pokrzywdzoną, albowiem do takiego pojednania nie doszło. Sam fakt, że pokrzywdzona wniosła o łagodny wymiar kary dla oskarżonej nie dowodzi jeszcze, że doszło do pojednania.</p> <p>W tych okolicznościach orzeczonej wobec oskarżonej kary nie sposób postrzegać jako rażąco surowej.</p>	
<p>Wniosek</p>	
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zarzut</p>	
<p>W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonej K. K..</p> <ul style="list-style-type: none"> - Zarzut obrazy przepisów postępowania. - Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych - Zarzut rażącej niewspółmierności kary. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Wniosek</p>	
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

1 OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Podniesiony w apelacji zarzut obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych jest bezzasadny.</p> <p>Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje przyjęte w judykaturze stanowisko, iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez Sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>W realiach niniejszej sprawy nie sposób dopatrzeć się przekroczenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów. W istocie wniesiona apelacja obrońcy stanowi jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Mianowicie skarżący domaga się ich odmiennej oceny, jednak nie wskazuje żadnych rzeczowych argumentów, które podważałyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14). Dlatego też zawartej w apelacjach argumentacji w tym zakresie nie sposób podzielić.</p> <p>Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku w sposób wyczerpujący przedstawił przesłanki, które stanowiły</p>	

podstawę do skazania oskarżonej za przypisany jej czyn. Zawarta tam argumentacja jest logiczna, przekonująca i nie zawiera błędów. Jako taka zasługuje na pełną aprobatę.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny zebranych w sprawie dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. Niewątpliwie kluczowym dowodem pozwalającym na odtworzenie rzeczywistego przebiegu zdarzeń będących przedmiotem postępowania w sprawie były zeznania pokrzywdzonej E. O.. Dlatego też Sąd I instancji poddał je szczególnie wnikliwej analizie i konfrontował z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie. Z analizy tej wyciągnął trafne wnioski i zasadnie przyjął, że zeznania pokrzywdzonej są wiarygodne i mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Podkreślić należy, że jej relacja w tym zakresie jest spójna, konsekwentna i w części pokrywa się również z wyjaśnieniami samych oskarżonych, którzy nie przeczyły, że w dacie przypisanego im czynu uczestniczyły w zdarzeniu z udziałem pokrzywdzonej. Jedynie w sposób odmienny opisały jego przebieg w kluczowym momencie, kiedy to pokrzywdzona została zaatakowana i uderzona szklaną butelką w głowę.

Obrońca stara się zdezawuować wartość dowodową zeznań E. O. odwołując się do ich sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonych oraz zeznaniami świadka J. K.. Do tej kwestii Sąd I instancji odniósł się również w pisemnych motywach orzeczenia wskazując dlaczego zeznania te stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy. Mianowicie powołał się na konsekwencję, stanowczość w jej relacji i szczegółowość przedstawionego opisu zdarzenia. Wskazał, że wcześniej nie znała oskarżonych, a więc nie miała żadnych osobistych powodów, aby bezpodstawnie je obciążać. Podczas okazania nie miała też wątpliwości, że to oskarżone ją zaatakowały i to K. K. podczas tego napadu próbowała wyrwać jej torebkę. Jej relacja znalazła wsparcie w innych dowodach w postaci zeznań funkcjonariusza policji J. K. oraz zapisu rozmowy pokrzywdzonej z dyspozytorem numeru 112. J. K. potwierdziła bowiem relację pokrzywdzonej, że oskarżona usiłowała oddalić się z miejsca zdarzenia, przedstawiła również relację pokrzywdzonej „na gorąco” na miejscu zdarzenia, która jest całkowicie zgodna z tym co zeznała w procesie, w tym co do roli każdej z oskarżonych podczas dokonanego napadu. Mianowicie podał, że wg. relacji pokrzywdzonej to A. P. uderzyła

ja butelka i szarpała (k. 445), zaś K. K. w tym czasie próbowała wyrwać jej torebkę (k. 33v). Bezpodstawna jest więc stawiana w apelacji obrońcy teza, jakoby zeznania pokrzywdzonej pozostawały w sprzeczności z zeznaniami świadka J. K..

O sprawstwie oskarżonej świadczy również jej postawa po zdarzeniu, kiedy to usiłowała zbiec z miejsca zdarzenia, co uniemożliwił nieustalony mężczyzna. Gdyby oskarżona, jak twierdzi, nie uczestniczyła aktywnie w napadzie rabunkowym na pokrzywdzoną i jedynie miała udzielić jej pomocy, nie miała powodu uciekać z miejsca zdarzenia, zaś nieustalony mężczyzna nie miałby powodu jej zatrzymać. W tym stanie rzeczy nie można podzielić stanowiska skarżącego, że wyjaśnienia oskarżonej są logiczne, spójne i jako takie zasługują na wiarę.

Orzeczona wobec oskarżonej kara nie budzi zastrzeżeń, spełnia wszystkie ustawowe wymogi i nie nosi znamion rażącej niewspółmierności. Orzekając w tym przedmiocie, Sąd Okręgowy uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, w tym stopień winy oskarżonej, charakter popełnionego czynu i jego stopień społecznej szkodliwości, właściwości, warunki osobiste oskarżonej i jej dotychczasowy sposób życia, w tym uprzednią karalność. W tym zakresie powołane w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia okoliczności są wyczerpujące i nie były kwestionowane przez skarżącego.

Obrońca K. K. stawiając zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonej, odwołuje się jedynie do niewspółmierności tej kary do przypisanego jej czynu, nie precyzując bliżej z czego miałyby wynikać ta niewspółmierność. Sąd I instancji w pisemnych motywach swego rozstrzygnięcia wskazał jednak na te elementy czynu przypisanego oskarżonej, które uzasadniają orzeczonej wobec jej osoby wymiar kary. Mianowicie wskazał na znaczną społeczną szkodliwość przypisanego jej czynu, działanie w stanie nietrzeźwości oraz w sposób wyczerpujący uzasadnił swoje stanowisko w tym zakresie. W przypadku K. K. istotną okolicznością obciążającą jest również jej uprzednia karalność i działanie w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k.

Wymiar kary został przy tym zróżnicowany i dostosowany do stopnia winy każdej z oskarżonych i ich właściwości i warunków osobistych. Podkreślić należy,

<p>że wymiar ten tylko nieznacznie przekracza dolny próg ustawowego zagrożenia.</p> <p>W tych okolicznościach orzeczonej wobec oskarżonej kary nie sposób postrzegać jako rażąco surowej.</p>	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Rozstrzygnięcie co do winy i kary w odniesieniu do oskarżonej A. P. i K. K..	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Podniesione w apelacjach obrońców oskarżonej A. P. i K. K. zarzuty są bezzasadne.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1 Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt II pkt III	II. Zasadzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. i adw. L. C. kwoty po kwotę 738 zł., w tym kwoty po 138 zł. podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych A. P. i K. K. przed sądem drugiej instancji na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 1 - 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej

udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz.1714).

III. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżone od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, albowiem ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną i majątkową.

1PODPIS